

prachtige basis, ik kon zo op de fiets naar de boot. Ik werd lid via de familie Berghuis, die kende ik van de Sneekweek omdat ze ook met een 12-voetsjol voeren. Het heeft wel even geduurd voor ik een plek kreeg, maar met een klein bootje ging het toen sneller. In 2017 ging ik met pensioen, en toen werd het weer Friesland; het 'buiten' lonkte en het water is er natuurlijk prachtig. Nu varen we in een Etap 20 uit 1983."

Ton: "Ik was een laatbloeiër in de watersport. Ik kocht mijn eerste schip op mijn 35e. Gewoon geen centen voor, je verdiende geen donder in die tijd in het middelbaar beroepsonderwijs. Daarbij had mijn eerste partner geen zin om mee te gaan. Ik meldde me aan bij het Y, en omdat ik een klein scheepje had – een Sturgeon van 6 meter 80 - kreeg ik meteen een plek van Thieu van Houtert, die was toen havencommissaris. Later werd het een Drascombe waarmee ik veel heb getrailerd. Dat bleek voor mij een mooie manier van varen: je komt in gebieden waar haast niemand anders komt. Op eigen kiel doe je er varende weken over, en ik kon er natuurlijk meteen ook mooi in de Waterkampioen leuke verhalen over vertellen.

De Kieke, een stalen Von Hoevell

"Ik was een laatbloeiër in de watersport"

We kwamen van de Roskilde-fjord in Denemarken tot aan Arcachon in Zuid-Frankrijk. Ik ben er ook een keer tot Nantes de Loire mee afgezakt. Nadeel was wel dat je er niet met een heel gezin in kon slapen, we voeren vanuit een standplaats waar we een tent neerzetten op een camping aan het water.

Later wilden Alice en Eva ook weleens langer meevaren. Toen hebben we een Nienke gekocht, ook met een midzwaard, waardoor je er mooi het wad mee op kon. We voeren vaak samen met vrienden met kinderen van dezelfde leeftijd alle waddeneilanden langs. Heerlijke zomers waren dat! Voor die Nienke heb ik ook een heel nieuw tuig ontworpen, ik maakte er een yawl van, geïnspireerd op de Drascombe – dat vaart heel mooi, met veel wind ligt de boot zonder grootzeil prima in balans alleen op de fok en de bezaan.

De Nienke werd weer opgevolgd door een Drascombe Drifter, een Drascombe met kimkieltjes. Daar motorden we zo vaak mee, dat we besloten een sloep te kopen. Dat werd er een van Piet Bouhuys, die had hij voor zichzelf gebouwd in Durgerdam. Met een klein kajuitje, waar je net in

kon pitten. Die was toch wat klein en de laatste vier seizoenen heb ik gevaren in een mahonie overnaadse Noorse Kotter, een prachtig schip. Daar hebben we een paar mooie tochten over het binnenwater mee gemaakt, Nederland is prachtig vanaf het water - ontdekten we toen pas echt."

WSV Durgerdam

Ton: "Ik ben tegenwoordig sympathisant van Het Y, ik ben na 1995 lid geworden van de WSV Durgerdam, toen ik in het dorp kwam wonen. Ik woonde net wat verder dan de pont, toen nog met een bushalte voor de deur, vrij uitzicht op box 8 van de WSV had ik daar. Eerst was ik lid van beide verenigingen, nu niet meer. Maar ik deed altijd wel graag mee met de koffie-ochtenden bij het Y, dat was altijd gezellig, met Jaap en Ton, Rik, en vele anderen. Je leert zo veel mensen kennen.

Die koffie 's ochtends is een hele mooie gewoonte bij het Y, die moeten jullie in ere houden! Ik was mede-initiatiefnemer van de Waterlandse Melkschuit, die bij de WSV ligt en waar ik een boek over heb geschreven dat uiteindelijk tot de bouw heeft geleid. De melkschuit is varende geschiedenis van Waterland, de meeste Y-leden kennen het scheepje wel. Voor de watersportvereniging Durgerdam maakte ik bij het 50-jarig bestaan in 2022 ook een jubileum boek. We hebben toen

Spika

besloten om de foto's van leden anders te maken dan in het laatste jubileumboekje van Het Y, namelijk buiten en aan boord van hun boot, in plaats van in de studio..."

Het Y

Elisabeth: "Ik herinner me nog goed dat ik vanuit de winterstalling op 30 april 2009 naar Durgerdam voer, voor het eerst. Prachtig weer, ik zeilde heerlijk en had helemaal geen nieuws gehoord. Vanaf het buiten-IJ zag ik opeens de vlag in de haven halfstok hangen! "Dat is ook slordig", dacht ik eerst maar toen ik afmeerde hoorde ik dat er een aanslag met acht doden in Apeldoorn was geweest op Koninginnedag..."

Ik ben blij met het Y als zeilvereniging. Nederland is een motorbootland geworden, dus een vereniging die zich uitsluitend met zeilen bezighoudt, moet gekoesterd worden.

Met dit kimkieltje van nog geen zeven meter, een Steurgon 22, is mijn lidmaatschap van Het Y begonnen. Ik wilde graag een boot waarmee je kon droog-vallen. Onze dochter Eva, toen nog een peuter, vraagt zich verbaasd af waar al het water is gebleven.

Ton: "Het Y ziet er nog redelijk hetzelfde uit als toen ik binnenkwam, eind jaren tachtig: er waren al dinsdagavondwedstrijden, toertochten, lezingen in Durgerdam. Er was wel vaak animositeit tussen de drie havens, er werd soms tot diep in de nacht vergaderd op de ALV's, dat was deerniswekkend: elke keer was er wel iemand anders die wat te miepen had..."

Ik kende natuurlijk veel mensen via de redactie van de Waterkampioen. Toen ik in Durgerdam woonde kwam Eerde Beulaker graag langs in de winter, die was gek op 'coldhanded' zeilen. En de Dick en Elly Koopmans kende ik ook via de Waterkampioen: die maakten samen hun veelgelezen reisverhalen. Dan moest ik uit honderden dia's die Dick had gemaakt een keuze maken om hun verhalen in het blad mee te illustreren. Daar ontstond toch een soort vriendschap uit. Op een keer lagen ze met de Jantine voor Durgerdam voor anker en kwam ik even aan boord voor een biertje. Ik zei nog; komen jullie even buurten? Bleken ze op weg te zijn naar IJmuiden en dan door naar New Foundland, non-stop!

Op de redactie kreeg ik trouwens regelmatig op mijn lazer als er weer eens een redacteur een aanvaring had gehad met de toenmalige havenmeester van Het Y. Dat was een hork, totaal geen gastheer! Dat doet Rik gelukkig prima, houden zo!"

Interview: Bob van der Winden